

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/274/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200776
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7812200776.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogau a sudcov JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Ota Jurča v právnej veci žalobcov: 1. Z. S., T. XX.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 2. S. Š., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 3. S. H., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, zastúpených advokátom JUDr. Alexandrom Milkom so sídlom v Rožňave, Cyrila a Metoda č. 4, proti žalovaným: 1. Y. G., T. X.XX.XXXX, H. R. Č.. XXX, 2. H. C., T. X.XX.XXXX, H. R. Č.. XXX, 3. N. Y., T. X.X.XXXX, H. I. T. H., T. Č.. XX, 4. C. Y. R., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 5. Z. Y., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 6. I. Z. Y., T. XX.X.XXXX, H. M., Y. Č.. X, 7. J. V., T. X.X.XXXX, H. W. Č.. XX, 8. N. H., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 9. U. V. B., M.. Y., T. XX.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 10. D. U., T. XX.XX.XXXX, H. R. Č.. XXX, 11. N. T., T. XX.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 12. N. C., T. X.X.XXXX, H. R. Č.. XXX, 13. S. Q., 14. I. G., 15. G. H., 16. V. X. H., 17. L. H., 18. H. Y., M.. H., 19. I. H., 20. N. H., 21. I. Y., M.. H., 22. C. H., 23. G. H., 24. J. W., 25. I. W., M.. G., 26. J. D., 27. H. S., 28. N. Y., 29. I. Y., 30. N. T. C., 31. R. C., žalovaným v 13. - 31. rade nachádzajúcim sa na neznámom mieste, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaných v 13. až 31. rade nachádzajúcich sa na neznámom mieste, zastúpených Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, Búdková č. 36, ako správcom proti rozsudku Okresného súdu v Rožňave zo dňa 11.3.2013, č.k. 10C/18/2012-115 v spojení s opravným uznesením zo dňa 2.5.2013, č.k. 10C/18/2012-127 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa preskúmaným rozsudkom určil, že nehnuteľnosti zamerané geometrickým plánom č. 49/2011 zo dňa 12.02.2011 vyhotoveným V.. D. D. a to parcela 86/1 - zastavaná plocha o výmere 746 m², parcela 86/2 - zastavaná plocha o výmere 126 m², parcela 86/3 - zastavaná plocha o výmere 23 m² a parcela č. 87 - orná pôda o výmere 476 m², k.ú. R., ktoré boli zamerané z parcely KN 5064 - trvalé trávne porasty o výmere 502 m², zapísané na LV č. XXXX k.ú. R., z parcely KN 5065 - trvalé trávne porasty o výmere 480 m², z parcely KN 5066 - orná pôda o výmere 273 m², z parcely KN 5069 - trvalé trávne porasty, zapísané na LV č. XXXX, Y..Ú.. R., z parcely KN 5067 - orná pôda o výmere 431 m², z parcely KN 5068 - trvalé trávne porasty o výmere 353 m², zapísané na LV č. 2280, k.ú. R., patria v podiele jedna polovica do vlastníctva žalobkyne v 1. rade a v podiele jedna polovica do dedičstva po nebohom N. S., M.. S., nar. X.XX.XXXX a zomrelom X.X.XXXX.

Na základe vykonaného dokazovania s poukazom na ust. § 134 ods. 1-4 a § 129 ods. 1,2 a § 130 ods. 1 až 3 OZ dospel k záveru, že ak je niekto oprávneným držiteľom môže sa stať vlastníkom veci pri splnení podmienok na vydržanie, pričom musí nehnuteľnosť držať v oprávnenej držbe po dobu najmenej 10 rokov.

Žalobkyne v 1. až 3. rade sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam popísaným vo výroku rozsudku tak, že v jednej polovici patria do vlastníctva žalobkyne v 1. rade a v jednej polovici do dedičstva po N. S. z dôvodu, že tento nehnuteľnosti nadobudol do vlastníctva na základe vydržania a teda patrili do jeho vlastníctva ku dňu úmrtia.

Súd prvého stupňa prihliadol k tomu, že vydržanie patrí k všeobecným originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou pokojnou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. K zákonným predpokladom vydržania patrí: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, pričom držba musí byť pokojná, bez toho, aby si niekto uplatňoval vlastnícke právo na vec, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neperušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach desať rokov. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítať aj dobu, po ktorú vec oprávnené držal jeho právny predchodca. Plynutie vydržacej doby je pretrhnuté vtedy, ak držiteľ prestane byť dobromyseľný alebo prestane nakladať s vecou ako so svojou.

Vydržaním sa nadobúda vlastnícke právo bez toho, aby sa o tom muselo rozhodnúť. Z toho vyplýva, že je dôležité zisťovať, kedy sa skončila oprávnená nepretržitá držba a vydržacia doba a aký zákonný predpis bol platný a účinný v čase začatia a skončenia vydržacej doby, pretože okamih vzniku vlastníckeho práva treba posudzovať podľa týchto predpisov.

Oprávnené vec držať zásadne prislúcha vlastníkovi. Môže však patriť aj inej osobe, ktorá sa označuje držiteľ a ktorá fakticky ovláda určitú huteľnú alebo nehnuteľnú vec a nakladá s ňou ako s vlastnou, hoci chýba právom uznaný dôvod inak spôsobujúci prevod alebo prechod vlastníctva. Držiteľ môže byť podľa konkrétnych skutkových okolností oprávnený alebo neoprávnený, avšak vždy ho treba odlišovať od detentora, ktorý síce vec fakticky ovláda, ale nakladá s ňou s vedomím, že ide o cudziu vec (vypožičaná alebo prenajatá vec) a svoje právo odvodzuje od vlastníka. Pri držbe môže ísť aj o spoločnú držbu viacerých osôb, ak sú u nich splnené podmienky na výkon spoločnej držby, čo prichádza do úvahy u manželov. Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva túto vec a požíva plody a úžitky z tejto veci, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tento objektívny stav je niekedy doplnený aj subjektívnym presvedčením držiteľa, že vec, s ktorou nakladá, alebo právo, ktoré vykonáva, mu patrí. V takom prípade možno hovoriť o oprávnenej držbe, ktorá sa od neoprávnenej držby odlišuje práve subjektívnym stavom existujúcim v psychike držiteľa a to jeho dobromyseľnosťou v tom, že mu vec alebo právo vskutku patrí. Oprávnená a teda chránená držba je výlučne takým faktickým stavom, pri ktorom sú súčasne splnené dva pojmové znaky a to dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí, ktorá vychádza z presvedčenia držiteľa o tom, že mu vec patrí a toto presvedčenie má oporu v skutkových okolnostiach, ktoré nasvedčujú tomu, že vec by mohla držiteľovi vlastnícky patriť (napríklad zmluva, ktorá je hoci aj absolútne neplatná, ale na jej základe sa osoba ujala držby), pričom neplatnosť spočíva v skutočnostiach, ktoré vyžadujú kvalifikované právne posúdenie a držiteľ na to nemá potrebné odborné predpoklady. Dobromyseľnosť je vylúčená u toho, kto sa vedome zmocní veci protiprávne a to konaním napíňajúcim skutkovú podstatu niektorého trestného činu, alebo komu bola vec iba zverená. Druhou podmienkou je, aby držiteľ vykonával držbu v rovnakom rozsahu ako vlastník a teda nakladal s vecou ako so svojou. Súčasne však musí existovať úkon, ktorým bola vec držiteľovi fakticky odovzdaná do užívania. Nie v každom prípade možno úplne jednoznačne určiť, či je držba oprávnená alebo neoprávnená. Tieto pochybnosti rieši ustanovenie o vyvráťiteľnej právnej domnienke, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. V prípade pochybností sa vychádza z dobromyseľnosti držiteľa a dôkazné bremeno je prenesené na toho, kto namieta voči oprávnenosti držby.

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení teda vyplýva, že ak je niekto oprávnený držiteľ, môže sa stať vlastníkom veci pri splnení podmienok na vydržanie a to nepretržitá vydržacia doba oprávneného držiteľa u nehnuteľností v dĺžke desiatich rokov.

Žalobkyne v 1. a 3. rade v konaní preukázali na titul, ktorým žalobkyňa v 1. rade a jej nebohý manžel nadobudli do oprávnenej držby žiadané nehnuteľnosti a to kúpnu zmluvu z 14.4.1969, ktorou odkúpili parcelu so započatou stavbou od D.T. S., pričom v EN bola nehnuteľnosť neidentická. Manžel žalobkyne v 1. rade požiadal dňa 30.4.1969 Zememeračské stredisko v Rožňave o vytýčenie časti parcely 5064 zapísanej v zápisnici 1604 na základe čoho bol vyhotovený geometrický plán s výkazom plôch zo dňa

10.7.1969, kde boli vytvorené nové parcely 2977/13 a 2977/20, spolu o celkovej výmere 1388 m² a za držiteľov boli uvedení N. S. a žalobkyňa v 1. rade. Z výkazu plôch ďalej vyplýva, že predchádzajúci držiteľia boli R. D., Y. C., N. C. Z. R. C.. Práve v notárskej zápisnici, kde bol predávajúcim D. S., sa spomína R. D. ako predchádzajúca vlastníčka, ktorá to odpredala D. S. Z. N. C. pri zmluve súhlasil s odpredajom v prospech N. S. a žalobkyne v 1.rade, pričom sa jednalo o opatrovníka Jolany a Jána.

Z vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že po uzavretí kúpnej zmluvy v roku 1969 sa žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel ujali užívania parciel 2977/13 a 2977/20 v celkovej výmere 1388 m² v presvedčení, že ich odkúpili aj s rozostavaným rodinným domom, ktorý následne aj dostavali. Súčasná celková žiadaná výmera pozemkov, ktoré boli vyhotovené geometrickým plánom č. 49/2011, je 1372 m², čo je skoro rovnaká výmera, akú určoval geometrický plán č. 7620120 - 9 z roku 1969.

Z čestného prehlásenia D. U., N. U., ako aj z potvrdenia Obce R. vyplýva, že už právny predchodca žalobkyne v 1.rade a jej nebohého manžela, D. S., užíval odpredané nehnuteľnosti s rozostavanou stavbou v rokoch 1954 - 1969. Z toho vyplýva, že žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel v čase uzatvárania kúpnej zmluvy v roku 1969 sa dôvodne mohli domnievať, že odkupujú konkrétnu reálne vyčlenenú parcelu, na ktorej bol rozostavaný dom, v čom ich musel utvrdiť aj geometrický plán z roku 1969, kde ich označil za užívateľov. Následne užívanie nehnuteľností od roku 1969 až doteraz nebolo ničím rušené a z potvrdenia Obce R. vyplýva, že žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel užívali sporné nehnuteľnosti bez sporov a platili aj daňovú povinnosť, najprv len daň zo stavieb, ale od roku 1993 aj daň z pozemkov za celkovú výmeru 1372 m². Žiadaná výmera pozemkov v tomto konaní predstavuje 1372 m². Súd mal zato, že žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel boli dobromyseľní držiteľia pozemkov, ktoré sú predmetom tohto konania, odkedy sa ujali ich držby a to najneskôr od uzavretia kúpnej zmluvy dňa 14.4.1969 a takto ich spoločne užívali nikým nerušení až do smrti N. S. do 2.5.2009 a od tej doby ich naďalej užíva žalobkyňa v 1.rade až doteraz. Z celkových okolností, na základe ktorých sa žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel ujali užívania sporných pozemkov, keď v zmluve sa konštatuje, že v EN je predmet kúpy neidentický, mohli sa dôvodne domnievať, že časť, ktorú kupujú, je reálne vyčlenená časť, ktorú im ukázal predávajúci. Súd poukazuje aj na to, že aj vedľajšie parcely, či z pravej alebo z ľavej strany, ako to vyplýva z geometrického plánu č. 49/2011, sú približne rovnakej veľkosti a tvaru, na každej je postavený rodinný dom a zastavaná plocha prechádza do záhrady. Podľa vyjadrenia starostu obce Hrhov, všetci vlastníci na uvedenej ulici bez sporov užívajú svoje nehnuteľnosti, aj keď ich nemajú majetkovoprávne vysporiadané.

Účinky vydržania u žalobkyne v 1.rade a jej nebohého manžela nastali najskôr k 1.4.1984 v zmysle ustanovenia § 135a OZ v znení platnom do 1.1.1992 v spojení s ustanovením § 507a ods. 3 OZ, nakoľko oprávnenú držbu začali vykonávať 14.4.1969 a desaťročná vydržacia lehota uplynula 14.4.1979. Keďže v tom čase vydržanie vlastníckeho práva nebolo možné, účinky vydržania nastali až ku dňu 1.4.1984 s tým, že žalobkyňa a jej nebohý manžel si mohli započítať vydržaciú dobu, po ktorú mali nehnuteľnosti v oprávnenej držbe aj pred účinnosťou zákona č. 131/1982 Zb. Všetkým dotknutým vlastníkom bola poskytnutá lehota od 1.4.1983 do 1.4.1984, aby mohli urobiť právne opatrenia na prerušenie plynutia vydržacej doby. Z dokazovania to však nevyplýva, že by počas užívania sporných nehnuteľností bola žalobkyňa v 1.rade alebo jej nebohý manžel kýmkoľvek rušený. Svedčí o tom aj tá skutočnosť, že aj za ďalšie obdobie držba bola nerušená, aj k 1.1.1992 a následne až do dnešnej doby. Tieto okolnosti vyplývajú aj z vyjadrenia všetkých žalovaných, ktorí sa nachádzajú na známom mieste, kde súhlasia s určením vlastníckeho práva a jedine správca pozemkov všetkých žalovaných, ktorí sa nachádzajú na neznámom mieste, nesúhlasil so žalobou. Súd však mal však zato z vykonaného dokazovania, že po celú dobu užívania sporných nehnuteľností žalobkyňa a jej nebohý manžel boli oprávnenými držiteľmi a boli dobromyseľní v tom, že im pozemky patria na základe kúpnej zmluvy a preto po uplynutí viac ako desaťročnej lehoty nastali u nich účinky vydržania k 1.4.1984. Preto bolo potrebné určiť vlastnícke právo v prospech žalobkyne v 1. rade v podiele jedna polovica a ďalej určiť, že do dedičstva po N. S. patrí jedna polovica sporných nehnuteľností, nakoľko ku dňu svojej smrti boli ich vlastníkom na základe vydržania.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 150 O.s.p, keďže mal za to, že v danom prípade bolo v prospech všetkých usporiadať si vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam. Neúspešný žalovaný, ktorí boli na neznámom mieste, súhlasili s podanou žalobou a nedali príčinu na vedenie tohto sporu a práve v tom videl súd dôvody hodné osobitného zreteľa.

Opravným uznesením opravil rozsudok súdu prvého stupňa 10C/18/2012-115 zo dňa 11.3.2013 tak, že v záhlaví pri žalovanom v 6.rade doplnil titul MSc. a vo výroku doplnil odsek o trovách konania tak, že nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov tohto konania.

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolali žalovaní v 13. až 31.rade v zastúpení Slovenského pozemkového fondu.

Odvolať má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s rozsudkom súdu prvého stupňa ani s jeho odôvodnením a trvá na svojich doterajších prednesoch a listinných dôkazoch.

Uviedol, že v celom konaní žalobcovia sa domnievali, že keďže predložili súdu úmrtné, resp. rodné listy rodinných príbuzných neznámych vlastníkov, títo by mali v konaní vystupovať namiesto nich ako dedičia a právni nástupcovia. Uvedený predpoklad ale jednoznačne vyvrátila Obec R., kde starosta na pojednávaní dňa 26.3.2012 uviedol, že neznámi vlastníci sa nachádzajú na neznámom mieste a nie sú o nich žiadne vedomosti a nie sú po nich ani nijakí dedičia alebo podobne. Obec Rovnako potvrdila aj iné nepravdivé skutočnosti, ktoré uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení ich rozsudku na st. 5. Z potvrdenia Obce R. zo dňa 8.2.2013 má vyplývať, že žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel parcely zamerané geometrickým plánom č. 49/2011 a rozostavaná stavba rodinného domu č. 177 nadobudli kúpou v roku 1969. Nehnuteľnosť odkúpili od D. S. v takom ohraničení v akom ju užívajú dodnes. Od tej doby to užívali ako svoj vlastný pozemok. Nevedno na základe čoho obec takéto potvrdenie mohla poskytnúť a aké podklady ju k tomu viedli. Ide zjavne o nepravdivé tvrdenie a možno sa len domnievať, že tak obec učinila len na jasný pokyn a žiadosť žalobcov.

Namietal aj nevykonanie dôkazu, a to predloženie kúpnej zmluvy z roku 2011, ktorou žalobkyňa v 3.rade nadobudla spoluvlastnícky podiel na LV č. XXXX, k.ú. R.. Tento návrh na vykonanie dôkazu podal opakovane, no súdom nebol vyžiadaný, rovnako sa s ním nevysporiadal ani v odôvodnení rozsudku. Ide o podstatný dôkaz o tom, že ak navrhovateľka sa cítila byť vlastníčkou, tak ako si to žiadali určiť a z akého dôvodu nadobudla kúpnu zmluvou podiel, ktorý už mal byť podľa nej vydržaný.

Poukázal aj na nesprávny záver súdu v tom, že predmetná nehnuteľnosť uvedená v zmluve je neidentická. Poukázal na kópiu kúpnej zmluvy zo dňa 14.4.1969 spísanú vo forme notárskej zápisnice, z ktorej táto skutočnosť nevyplýva. Ďalej poukázal na to, že k zmluve bol priložený aj súhlas podielového vlastníka N. C. s tým, že súhlasí, aby pán S. predal svoj spoluvlastnícky podiel, čím si neuplatnil predkupné právo. Tvrdí, že je to ďalších z dôkazov hovoriaci v neprospech dobromyseľnosti navrhovateľov, keďže im muselo byť zrejmé logickým výkladom, že ak podielový spoluvlastník dáva súhlas, a teda neuplatňuje si predkupné právo, nemôžu nadobudnúť aj jeho spoluvlastnícky podiel. Pokiaľ kúpna zmluva zo dňa 14.4.1969 bola uzavretá skôr pred vyhotovením výkazu plôch ku geometrickému plánu zo dňa 10.7.1969, teda akýkoľvek argument odvolávajúci sa na výkaz plôch na výmeru v ňom uvedenú je nepodstatný, pretože ide o geometrický plán, o ktorý požiadal práve manžel žalobkyne v 1.rade, ktorý zadal požiadavku na zameranie, čo je úplne v jeho kompetencii. Tvrdil, že na viacerých miestach je preukázaná nedobromyseľnosť žalobcov, aby sa počnúc titulom vstupu do držby mohli cítiť byť vzhľadom na všetky okolnosti výlučnými vlastníkami sporných nehnuteľností. Preto Slovenský pozemkový fond je zo zákona poverený na nakladanie, správu a chránenie záujmov neznámych vlastníkov.

Navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť.

Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.), rozsudok vyhlásil verejne v súlade s ust. § 156 ods. 1,3 O.s.p., podľa ust. § 212 ods.1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyne v 1. a 3.rade preukázali titul, ktorým žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel nadobudli nehnuteľnosť do oprávnenej držby, a to kúpnu zmluvu zo dňa 14.4.1969, ktorou odkúpili parcelu so započatou stavbou, od D. S.. Správne súd prvého stupňa uzavrel, že dobromyseľnosť je vylúčená len u toho, kto sa vedome zmocní veci protiprávne, a to konaním naplňujúcim skutkovú podstatu niektorého z trestných činov alebo komu bola vec iba zverená. Splnená bola aj ďalšia podmienka, že držiteľia vykonávajú držbu v rovnakom rozsahu ako vlastníci, a teda nakladali s vecou ako so svojou. V konečnom dôsledku správne súd prvého stupňa prihliadol aj k tomu, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Vzhľadom k tomu, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa v 1.rade a jej nebohý manžel sa ujali užívania nehnuteľnosti po uzavretí kúpnej zmluvy v roku 1969, a to parcely 2977/13 a 2977/20 s celkovou výmerou 1388 m² a v súčasnosti požadujú výmeru pozemku na základe vyhotoveného geometrického plánu 49/2011 v rozsahu 1372 m², čo je prakticky rovnaká výmera ako určoval geometrický plán z roku 1969, odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa zastáva ten názor, že žaloba je dôvodná, a preto rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom úspešní žalobcovia si náhradu trov konania neuplatnili, žalovaným okrem tých, ktorí boli zastúpení Slovenským pozemkovým fondom žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovaní v mene ktorých podal odvolanie Slovenský pozemkový fond nemali úspech v odvolacom konaní, preto im náhrada trov konania nebola priznaná. Okrem toho si Slovenský pozemkový fond žiadne preukázateľné trovy ani neuplatnil.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.